

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Ústecký kraj**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 8. 2021, č. j. 15 Af 38/2018 - 54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad (dále jen „správce daně“) platebním výměrem č. 25/2014 ze dne 2. 6. 2014, č. j. RRSZ 11459/2014, uložil žalobci podle § 22 odst. 2 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 2 763 614 Kč. Porušení rozpočtové kázně se vztahovalo k dotaci poskytnuté žalobci na projekt č. CZ.1.09/4. 3. 00/18.00417 s názvem „Aktualizace strategie rozvoje cestovního ruchu v Ústeckém kraji“. Při auditu operace bylo zjištěno: (1) nenaplnění plánované hodnoty monitorovacího indikátoru, (2) netransparentní

hodnocení a posouzení nabídek a neoprávněná změna podmínek smlouvy o dílo na veřejnou zakázku č. VZ-RR-35/INV/2009 [dále jen „zjištění (2)“] a (3) nesplnění podmínek pro realizaci příslušného typu zadávacího řízení (ev. č. 155412/2008) a administrativní pochybení v souvislosti se stanovením podmínek smlouvy o dílo [dále jen „zjištění (3)“].

[2] Proti zmíněnému platebnímu výměru podal žalobce odvolání. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 7. 5. 2018, č. j. MF-9606/2018/1203-2, uvedený platební výměr změnil tak, že odvod snížil na částku 429 675 Kč.

[3] Žalobce následně podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, ve které uplatnil námitky pouze ke zjištěním (2) a (3). Tuto žalobu Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] V odůvodnění krajský soud nejprve poukázal na zásadu koncentrace řízení, v jejímž důsledku se nemohl věcně zabývat námitkami žalobce, které byly uplatněny až po uplynutí lhůty pro podání žaloby a nejsou rozvinutím včas uplatněných žalobních bodů. Krajský soud se proto nezabýval námitkou obsaženou v doplnění žaloby ze dne 26. 6. 2020, že výzvou ze dne 22. 9. 2008 k podání nabídky ve výběrovém řízení nebyla ve skutečnosti oslovena obchodní společnost, ale fyzická osoba, podnikatel, který se prezentoval jako podnikající osoba pod názvem CASSIA DEVELOPMENT & CONSULTING, a že nedošlo k pochybení v zadávacím řízení. Podle krajského soudu žalobce ve vztahu ke zjištění správních orgánů, že vyzval k podání nabídky neexistující společnost CASSIA DEVELOPMENT & CONSULTING, s.r.o., v žalobě namítal toliko nepřiměřenost uloženého odvodu za dané pochybení. Krajský soud konstatoval, že tato včasná námitka je obsahově odlišná od námítky obsažené v doplnění žaloby, a proto ji nelze hodnotit jako rozhojnění včas uplatněného žalobního bodu.

[5] Krajský soud dále podrobně vysvětlil, proč považoval za nedůvodnou námitku vztahující se ke zjištění (2), že způsob bodování neměl zásadně vliv na výběr nejvhodnější nabídky. Konstatoval, že žalobce jako zadavatel veřejné zakázky nedefinoval ve zjednodušeném podlimitním řízení u zakázky na služby „*Aktualizace strategie cestovního ruchu v Ústeckém kraji*“ způsob hodnocení nabídek v dílčích hodnoticích kritériích a subkritériích, a nedal tak uchazečům jednoznačnou představu, jak budou nabídky hodnoceny. Zadávací dokumentace neobsahovala žádný objektivní klíč pro přidělování bodů v rámci dílčích hodnoticích kritérií a subkritérií, čímž mohlo podle krajského soudu dojít k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. Krajský soud shledal, že hodnoticí komise neprovedla hodnocení tak, aby byla vyloučena libovůle a aby bylo možné toto hodnocení přezkoumat; postup žalobce proto označil za netransparentní s tím, že není možné ověřit, zda byla vybrána nejvhodnější nabídka. Výše odvodu za porušení rozpočtové kázně vztahující se ke zjištění (2) byla podle krajského soudu přiměřená zjištěnému pochybení.

[6] Ve vztahu ke zjištění (3) krajský soud popsal, že žalovaný dospěl ve svém rozhodnutí k závěru, že žalobce nesplnil podmínky pro realizaci zadávacího řízení, a proto stanovil odvod ve výši vyplacené části dotace, která se váže k této zakázce. Toto odůvodnění podle krajského soudu odpovídá pochybení žalobce ve vztahu k čerpané částce, neboť

pokračování

žalobce porušil čl. I odst. 4 a čl. XI odst. 1 smlouvy č. CZ.1.09/4. 3. 00/18.00417 o poskytnutí dotace a přílohu 5 příručky pro žadatele *Pokyny pro zadávání veřejných zakázek*. Krajský soud konstatoval, že žalobce písemně vyzval toliko dva uchazeče, ačkoli měl oslovit nejméně tři, čímž nesplnil podmínky pro realizaci zadávacího řízení, tedy za daných okolností nemělo být zadávací řízení vůbec realizováno. Krajský soud doplnil, že smlouva o dílo ze dne 5. 1. 2009 byla uzavřena se subjektem (V. Č.), který vůbec nebyl osloven. Ve vztahu k takto závažným pochybením je podle krajského soudu odvod ve výši poskytnutých finančních prostředků odpovídající. Krajský soud proto nepřisvědčil námitce žalobce, že by odvod za porušení rozpočtové kázně byl uložen v nepřiměřené výši.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel předeslal, že kasační stížností brojí proti závěrům krajského soudu rekapitulovaným v odstavci [6] tohoto rozsudku. Připomněl, že v doplnění žaloby uvedl další skutečnosti týkající se daného pochybení, krajský soud však překvapivě poukázal na porušení principu koncentrace řízení. Stěžovatel namítal, že se nejednalo o rozšíření žaloby o další žalobní body, nýbrž o pouhé doplnění a rozšíření argumentace ve vztahu ke zjištění (3). Podle stěžovatele lze tyto okolnosti doprovázející jemu vytýkané pochybení zjistit z příslušných dokumentů ve spisu a krajský soud je stejně musel brát v potaz při rozhodování o námitce nepřiměřenosti odvodu.

[9] Krajský soud se podle stěžovatele nezabýval otázkou přiměřenosti stanoveného odvodu ve vztahu k danému pochybení a pouze převzal argumentaci žalovaného. Aniž zohlednil intenzitu porušení, krajský soud u administrativního, formálního pochybení potvrdil odvod v celé výši vyplacené části dotace. Stěžovatel dále namítal, že podle konstantní judikatury správních soudů je ve fázi stanovení výše odvodu třeba zohlednit, zda byl zachován účel poskytnuté dotace, a vždy je třeba brát v potaz zásadu přiměřenosti – vztah mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu. Krajský soud však takto nepostupoval a pouze lakonicky konstatoval, že pochybení bylo závažné a odvod v celkové výši je odpovídající. Stěžovatel připustil, že došlo k určitému administrativnímu pochybení v označení subjektu i v doručování, nicméně označil za nesporné, že zhotovitel V. Č. byl stěžovatelem osloven, byl dodavatelem kvalifikovaným k poskytnutí příslušného plnění, toto řádně poskytl, plnění bylo využito v rámci projektu a bylo v souladu s jeho účelem.

[10] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Tvrzení stěžovatele, že došlo jen k administrativnímu pochybení, nicméně je nesporné, že zhotovitel V. Č. byl stěžovatelem osloven, žalovaný odmítl jako nepodložené. Konstatoval, že důkazy obsažené ve správním spisu jednoznačně prokazují, že byla oslovena neexistující firma a že zakázka byla přidělena neoslovenému dodavateli. Závěry krajského soudu týkající se koncentrace řízení považoval žalovaný za správné. Postup krajského soudu, který přisvědčil právnímu názoru správního orgánu, není podle žalovaného nesprávný a nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozsudku. Žalovaný uvedl, že v soudním řízení bylo porušení povinností ze strany stěžovatele náležitě prokázáno. Podotkl,

že stěžovatel vyzval pouze dva potenciálně vhodné uchazeče, nikoli tři, čímž nesplnil podmínky pro realizaci zadávacího řízení. Za dané situace měl stěžovatel původní zadávací řízení zrušit a zahájit nové, což však neučinil. Podle žalovaného se jednalo o tak závažné pochybení, že odpovídá odvodu za porušení rozpočtové ve výši 100 % poskytnuté části dotace. Žalovaný proto považoval tvrzení stěžovatele, že krajský soud vůbec nezohlednil intenzitu porušení, za nesprávné a nepodložené.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou zpochybňující užití principu koncentrace řízení krajským soudem. Tento princip vyplývá z § 71 odst. 2 *in fine* s. ř. s., podle kterého „[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může [žalobce] jen ve lhůtě pro podání žaloby.“

[14] Stěžovatel podal dne 26. 6. 2020 doplnění žaloby, ve kterém namítal, že výzvou ze dne 22. 9. 2008 k podání nabídky ve výběrovém řízení nebyla ve skutečnosti oslovena obchodní společnost, ale fyzická osoba, podnikatel, který se prezentoval jako podnikající osoba pod názvem CASSIA DEVELOPMENT & CONSULTING, že s tímto podnikatelem byla poté uzavřena smlouva a že nedošlo k pochybení v zadávacím řízení.

[15] Nejvyšší správní soud porovnal tento žalobní bod s obsahem žaloby a přisvědčil závěru krajského soudu, že argumentace v doplnění žaloby ze dne 26. 6. 2020 není přípustným rozvinutím včas uplatněných žalobních bodů, nýbrž novým žalobním bodem. Stěžovatel totiž v žalobě ve vztahu ke zjištění (3) namítal jen to, že odvod je nepřiměřený, nezohledňuje nulový vliv vytýkaného porušení na dodržení účelu dotace a že se žalovaný řádně nevypořádal se závažností pochybení, neboť potvrdil odvod v neodpovídající výši. Veškeré stěžovatelem v žalobě uplatněné argumenty týkající se zjištění (3) se tedy zjevně vztahují výhradně k výši odvodu, zatímco argumentace nově přednesená v doplnění žaloby zpochybňuje závěr správních orgánů, že došlo k pochybení v zadávacím řízení, tedy že nastalo porušení rozpočtové kázně. Jde tudíž o nový žalobní bod.

[16] Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno dne 7. 5. 2018 (doručenka je založena ve správním spisu), dvouměsíční lhůta pro podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) uplynula v pondělí 9. 7. 2018, jakožto nejbližší následující pracovní den po sobotě 7. 7. 2018, na kterou by konec lhůty pro podání žaloby jinak připadl (§ 40 odst. 3 s. ř. s.). Ve stejné lhůtě, tj. do 9. 7. 2018 mohl stěžovatel v souladu s § 71 odst. 2 *in fine* s. ř. s. rozšířit žalobu o případné další žalobní body. Zmíněné doplnění žaloby však stěžovatel podal až dne 26. 6. 2020, tedy až téměř dva roky po uplynutí příslušné lhůty. To znamená, že nový žalobní bod uplatnil zjevně opožděně.

pokračování

[17] Jak setrvale judikuje Nejvyšší správní soud, „*jádro soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů se soustředí v řízení před krajským soudem, s čímž souvisí i poměrně striktní pravidla o koncentraci řízení a možnosti vymezení žalobních bodů (tzn. vymezení rámce soudního přezkumu) pouze ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.)*“ (srov. usnesení ze dne 16. 8. 2018, č. j. 3 Afs 199/2017 - 41, či ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 As 131/2017-33; všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod se od této judikatury odchýlit a uzavírá, že krajský soud správně vyhodnotil stěžovatelovu argumentaci obsaženou v doplnění žaloby jako nový žalobní bod uplatněný po uplynutí lhůty k podání žaloby, která je zároveň nejzazším limitem pro rozšíření žaloby o nové žalobní body. Krajskému soudu proto nelze vytýkat, že k tomuto žalobnímu bodu nepřihlížel.

[18] Na uvedeném závěru nic nemění ani stěžovatelovo tvrzení, že v doplnění žaloby popsané okolnosti doprovázející jemu vytýkané pochybení lze zjistit z příslušných dokumentů ve spisu a krajský soud je musel brát v potaz při rozhodování o námitce nepřiměřenosti odvodu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno také zásadou dispoziční vyplývající z § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., podle které krajský soud přezkoumává žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

[19] Nejvyšší správní soud již opakovaně vyslovil, že „*podoba a důkladnost argumentace účastníka řízení předurčují také důkladnost a meze obsahu soudního rozsudku*“ (srov. rozsudek ze dne 7. 12. 2022, č. j. 2 Afs 32/2021 - 36, nebo ze dne 10. 6. 2021, č. j. 7 As 20/2021 - 72). Lze tak odkázat například na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2011, č. j. 2 Afs 11/2011 - 90, podle kterého „*řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 - 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Pro úspěch v kasačním řízení je tak rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky.*“ V již zmíněném rozsudku č. j. 2 Afs 32/2021 - 36 Nejvyšší správní soud dále uvedl: „*Co přitom platí pro řízení o kasační stížnosti, platí i pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu a jde o výraz dispoziční zásady v řízení před správními soudy. V rámci zachování zásady rovnosti účastníků není soud oprávněn (a tudíž ani povinen) namísto žalobce či stěžovatele domýšlet a vyhledávat případné další nezákonnosti napadeného rozhodnutí, než které tento účastník řízení dostatečně detailně uvádí. Pakliže by to soud učinil, přestal by být nestranným rozhodcem sporu a stal se žalobcovým či stěžovatelovým advokátem, což je nepřípustné. Tyto závěry vážou jak Nejvyšší správní soud, tak krajské správní soudy.*“

[20] V nyní řešené věci Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod se od těchto závěrů jakkoli odchýlit a konstatuje, že pokud stěžovatel chtěl, aby krajský soud při posuzování přiměřenosti odvodu za porušení rozpočtové kázně v souvislosti se zjištěním (3) bral v potaz určité konkrétní skutečnosti (byť údajně zjistitelné z obsahu správního spisu), měl tyto skutečnosti řádně označit v žalobě nebo v jejím doplnění učiněném ve lhůtě pro podání

žaloby. To však stěžovatel neučinil. Nejvyšší správní soud zároveň nepřehlédl, že stěžovatel nepožadoval zohlednění pouze určitých okolností údajně zřejmých ze správního spisu, nýbrž zohlednění toho, jak on sám tyto okolnosti interpretoval. Nic takového však krajský soud bez řádně formulovaného a včas uplatněného žalobního bodu učinit nemohl. Nejvyšší správní soud proto nesdílí názor stěžovatele, že krajský soud měl při rozhodování o námitce nepřiměřenosti odvodu brát v potaz okolnosti popsané v doplnění žaloby.

[21] Vzhledem k tomu, že argumentace stěžovatele shrnutá v odstavci [14] tohoto rozsudku nebyla součástí projednatelných žalobních bodů, nemůže se ani Nejvyšší správní soud zabývat navazující kasační námitkou, že je nesporné, že zhotovitel V. Č. byl stěžovatelem osloven, byl dodavatelem kvalifikovaným k poskytnutí příslušného plnění, toto řádně poskytl, plnění bylo využito v rámci projektu a bylo v souladu s jeho účelem. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 As 131/2017-33, „*je podstatné, aby veškeré důvody, u kterých to není vyloučeno jejich povahou, byly uplatněny již ve lhůtě pro podání žaloby. K později uplatněným důvodům, a to ať už v řízení o žalobě nebo v řízení o kasační stížnosti, nelze přiblížit (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s., § 104 odst. 4 s. ř. s.).*“ To je i případ této kasační námítky.

[22] Poté se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, kterou stěžovatel spatřoval v tom, že se krajský soud nezabýval otázkou přiměřenosti stanoveného odvodu ve vztahu k danému pochybení a pouze převzal argumentaci žalovaného. Tato námitka není důvodná. Otázkou přiměřenosti stanoveného odvodu ve vztahu ke zjištění (3) se krajský soud zabýval v odstavci 37 napadeného rozsudku. Za situace, kdy stěžovatel v rámci včas uplatněných žalobních bodů nezpochybnil skutková zjištění správních orgánů, nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu krajskému soudu vytýkat, že z těchto zjištění vycházel a při jejich hodnocení z hlediska přiměřenosti výše odvodu se ztotožnil se závěry žalovaného. V kontextu judikatury uvedené v odstavci [19] tohoto rozsudku a s ohledem na velmi obecnou formulaci příslušného žalobního bodu považuje Nejvyšší správní soud toto odůvodnění za dostatečné.

[23] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud řádně nezohlednil intenzitu porušení povinností a u administrativního, formálního pochybení potvrdil odvod v celé výši vyplacené části dotace. Rovněž ve vztahu k této námitce považuje Nejvyšší správní soud za podstatné, že stěžovatel v rámci včas uplatněných žalobních bodů nijak nezpochybnil skutková zjištění správních orgánů týkající se vlastního porušení rozpočtové kázně, pokud jde o zjištění (3). Krajský soud proto správně vycházel z toho, že žalobce písemně oslovil pouze dva subjekty, ačkoli měl oslovit nejméně tři, čímž nesplnil podmínky pro realizaci zadávacího řízení, které za daných okolností nemělo být vůbec realizováno, a že zakázku přidělil neoslovenému subjektu. Z tohoto popisu je zjevné, že se nejednalo o pouhé administrativní či formální pochybení. Nejvyšší správní soud tak souhlasí s krajským soudem v tom, že šlo o pochybení závažné.

[24] K námitce stěžovatele, že je třeba zohlednit, zda byl zachován účel poskytnuté dotace, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že naplnění účelu dotace není jediným kritériem pro posouzení přiměřenosti výše odvodu za porušení rozpočtové kázně. Jak uvedl Nejvyšší

pokračování

správní soud v rozsudku ze dne 6. 4. 2023, č. j. 5 Afs 411/2021 - 51, „[v]edle onoho základního účelu dotace – zde postavení stavby podporující cestovní ruch, totiž nelze odhlížet ani od účelu dotace v širším smyslu a s tím spojených cílů dotační politiky státu. Už rozšířený senát NSS v [...] usnesení č. j. 1 Afs 291/2017-33, bod [37], poukázal na to, že poskytnutí dotace představuje dobrodíní ze strany státu – ČR (v kombinaci s EU), čemuž odpovídá i oprávnění poskytovatele dotace svázat příjemce dotace přísnými podmínkami. Tyto podmínky je potřeba důsledně dodržovat a pouze prostředky vynaložené v souladu s nimi jsou prostředky vynaloženými účelně. Opačný závěr by vedl k absurdním důsledkům, kdy by příjemce dotace mohl postupovat prakticky jakkoli, hlavně když naplní základní účel projektu – podpoří rozvoj cestovního ruchu. Ostatně takto vyznívá i argumentace stěžovatelky, podle níž, přeneseně řečeno, není důležitá cesta, ale cíl. Tak tomu ovšem v žádném případě není a nemůže být, neboť nelze paušálně přistoupit na to, že podmínky dotace jsou zbytečné – zbytečně přísné či formální, protože na ně příjemce dotace prakticky rezignuje. Pravidla plynoucí z podmínek dotace jsou s poskytnutím dotace úzce spjata a nejsou-li dodržena, nelze to tolerovat a tvrdit, podobně jako stěžovatelka, že i přesto byl účel dotovaného projektu naplněn. Naopak, je na místě přistoupit k sankčnímu odvodu, pro jehož stanovení je podstatná závažnost pochybení příjemce dotace – stěžovatelky, která byla podle NSS vysoká [...], a proto i 100% výše odvodu v tomto případě ob stojí.“ Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod se od tohoto závěru jakkoli odchýlit.

[25] Podobná situace nastala i v nyní řešené věci. Stěžovatel se dopustil závažného pochybení tím, že nezrušil zadávací řízení, ačkoli pro jeho realizaci nebyly splněny podmínky, když místo nezbytných alespoň tří uchazečů oslovil pouze dva, a navíc následně uzavřel smlouvu se subjektem, který vůbec nebyl osloven. Stěžovatel tím zcela rezignoval na plnění podmínek dotace, které slouží mimo jiné i k ochraně hospodářské soutěže (součást účelu dotace v širším slova smyslu). Takto závažné pochybení podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze omlouvat tím, že byl zachován účel poskytnuté dotace, a to navíc jen v užším slova smyslu. To by v tomto případě znamenalo, že „účel světí prostředky“, byť jej bylo dosaženo zcela v rozporu s příslušnými pravidly, k jejichž dodržování se stěžovatel dobrovolně zavázal ve smlouvě o dotaci. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s krajským soudem, že uložený odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 100 % té části dotace, která se vztahovala ke zjištění (3), byl vzhledem k závažnosti pochybení přiměřený.

[26] Lze tedy uzavřít, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[27] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovaný byl ve věci úspěšný, ale náhradu nákladů nepožadoval a ze spisového materiálu nevyplývá, že by mu nějaké náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladu řízení ani jednomu z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu